Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 781 van 30 september 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX**
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2025.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2026 met toepassing van (oud) artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 februari 2026.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2026 waarbij de beschikking van 20 januari 2026 wordt ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. QUESTIAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 maart 2024 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 26 maart 2024 om internationale bescherming. Op 30 september 2025 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 2 oktober 2025 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

"*[…]*
A. Feitenrelaas

U ben geboren op […]/08/1995 in Gaza, waar u ook heel uw leven woonde. U bent Palestijn, Arabier en soennitisch moslim. U rondde uw middelbaar onderwijs af en werkte daarna drie jaar in de aluminiumsector. De laatste periode in Gaza was u werkloos.

U verliet Gaza midden 2022 en ging via Turkije naar Griekenland, waar u rond september 2023 aankwam en waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. In Griekenland verbleef u eerst enkele maanden in het opvangcentrum van Kos en na het ontvangen van uw positieve beslissing ging u naar Thessaloniki. Daar ontving u uw Griekse verblijfsdocumenten. Voor uw vertrek naar België verbleef u ongeveer twee weken in Athene, waar u eens willekeurig werd gecontroleerd door de politie. In maart 2024 vertrok u naar België. U verliet Griekenland omdat u er geen medische behandeling kreeg voor uw astma en u er ook moeilijkheden ervaarde met het vinden van werk en een woning. U voelde zich er ook niet veilig.

U kwam op 24 maart 2024 aan in België, waar u op 26 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw UNRWA-kaart (kopie); uw Palestijns paspoort (kopie); uw Palestijnse identiteitskaart (kopie); een psychologisch rapport (kopie); een aanvraag om erkend te worden als staatloze (kopie); overige psychologische documenten (kopie) en uw ADET (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U zei dat u vaak last heeft van astma-aanvallen, doch dat u dit vooral ervaart als u zich moet haasten. U wordt momenteel ook behandeld voor uw astma en u behelpt zich met een inhalator (NPO, p. 3). Uit het goede verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat deze medische problemen niet voor enige obstakels hebben gezorgd. Uw advocaat zei op het einde van het persoonlijk onderhoud ook dat u psychologisch wordt opgevolgd in België, waarop u verduidelijkte dat u veel stress ervaart door de situatie van uw familie in Gaza (NPO, p. 11). U vermeldde deze psychologische problemen echter niet als een obstakel in uw deelname aan het persoonlijk onderhoud en u verklaarde zich goed te voelen aan de start van het interview (NPO, p. 3). In de psychologische attesten die u neerlegt, is sprake van concentratieproblemen, vergeetachtigheid en slaapproblemen (attest d.d. 25/07/2024) maar wordt niet verduidelijkt in welke omstandigheden of met welke frequentie deze problemen zich voordoen, noch wat de concrete gevolgen zijn voor uw deelname aan de procedure. Uit uw verklaringen en uit het gehoorverslag blijkt verder dat u in staat was de motieven voor uw verzoek uiteen te zetten, hetgeen u eveneens bevestigde aan het einde van het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 11).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (Information Request Reply Hellenic Republic d.d. 21 mei 2024), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

HET GEMEENSCHAPPELIJK EUROPEES ASIELSTELSEL (GEAS)

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve

en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C297/17, C318/17, C319/17 en C438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,…

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken

d.d. juni 2022 en beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Uit bovenstaande informatie blijkt eveneens dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn NGO's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

GRIEKSE DOCUMENTEN

U beschikt nog steeds over uw Griekse ADET en uw Grieks reispaspoort (NPO, p. 6).

Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 18 september 2023 internationale bescherming werd toegekend in Griekenland. Verder blijkt ook dat u uw Griekse ADET hebt ontvangen op diezelfde dag en dat deze geldig is tot 17 september 2026. Uw Grieks reispaspoort ontving u op 25 oktober 2023 en deze is geldig tot 24 oktober 2028. Beide documenten zijn dus nog geldig (Information Request Reply Hellenic Republic d.d. 21 mei 2024).

MOTIEVEN

U verliet Griekenland omdat u het moeilijk vond om werk en een woning te vinden. U kreeg ook niet de medische hulp die u wenste. U kon de taal niet leren in Griekenland, noch had u opleidingsmogelijkheden daar. U vond het ook niet veilig in Griekenland, achtte het onmogelijk om hulp te krijgen van de politie en u werd eens willekeurig gecontroleerd en meegenomen door de politie (NPO, p. 3 & 6-10).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, integratie, huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg en onderwijs, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de

onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

1. Griekenland als tussenstop

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het feit dat u (relatief) korte tijd na de toekenning van uw beschermingsstatus vertrokken bent, niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen. U verbleef immers slechts van september 2023 tot maart 2024 in Griekenland (NPO, p. 7). Deze indruk wordt bevestigd door uw verklaring dat België eigenlijk altijd al uw eindbestemming was, dat het nooit uw intentie was om in Griekenland te blijven en dat u er werd gedwongen om uw vingerafdrukken af te staan (NPO, p. 6-7 & 10).

2. Financiële middelen

Verder overtuigen uw verklaringen over het gebrek aan werkmogelijkheden in Griekenland niet. U zei dat u wel probeerde om werk te vinden in Griekenland, doch dat er geen werkzekerheid was. U vond één job voor tien dagen bij een Albanese man, doch u werd slechts 200 euro van de overeengekomen 1000 euro uitbetaald (NPO, p. 7). Alhoewel dit een jammerlijke situatie is, blijkt niet dat u verder enige inspanningen hebt geleverd om een job te vinden in Griekenland. Eerst en vooral dient er namelijk opnieuw op gewezen te worden dat u amper een half jaar in Griekenland verbleef en u ongeveer twee maanden na het ontvangen van uw Griekse verblijfsdocumenten al richting België vertrok (Verklaring DVZ, d.d. 17/04/2024, vraagnr. 3), waardoor niet kan worden vastgesteld dat u lang genoeg in Griekenland bleef om effectief een degelijke job te zoeken. U zei dat u buiten deze tien dagen geen andere job hebt gevonden in Griekenland, maar u ging bijvoorbeeld ook niet naar het Griekse arbeidsbureau om hulp te verkrijgen (NPO, p. 8).

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u wel degelijk toegang had tot financiële middelen toen u in Griekenland was. Zo kon u uw Griekse verblijfsdocumenten regelen via financiële hulp van een vriend in België. Hij betaalde ook uw vliegticket naar België (NPO, p. 6 & 10). U had ook een kennis in Thessaloniki die u aan onderdak en eten hielp en die ook heel geduldig was wanneer u uw huur niet kon betalen. Wanneer u wel huur betaalde, kon u dit doen op basis van financiële hulp van vrienden en familie (NPO, p. 7-8). U kon ook voordien al uw land van herkomst verlaten met geld dat u leende van een vriend in Turkije (NPO, p. 10).

U zei dat u nooit financiële hulp vanwege de Griekse overheid of Griekse organisaties ontving, maar naar eigen zeggen vond u ook gewoon niemand die u in de juiste richting kon sturen (NPO, p. 8).

Nergens uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u beroep zou hebben gedaan op een overheidsinstantie of een andere overheidsorganisatie om ondersteuning te krijgen. Het komt u als statushouder toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland u bieden terdege te gebruiken, hetgeen u allerminst aantoont.

Uit objectieve informatie blijkt bovendien dat mensen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem).

In dit geval heeft u uw aanvraag om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend en heeft u nog steeds een geldige verblijfsvergunning (ADET). Daarom moet worden opgemerkt dat u, toen u in Griekenland was als verzoeker, een fiscaal registratienummer had waarmee u toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat u bepaalde stappen hebt kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien. Als begunstigde van internationale bescherming werd u een ADET verleend. U moest vervolgens een afspraak maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van uw AFM bij

te werken (Cfr. Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights p. 20-21, gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Alhoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zei dat u nooit een AFM heeft ontvangen in Griekenland (NPO, p. 6), blijkt dit hoegenaamd niet uit uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u verklaarde dat u wel degelijk over een AFM beschikte (Bijkomende vragen M-status Griekenland, d.d. 17/04/2024).

3. Woonomstandigheden

Ook uw verklaringen over het gebrek aan accommodatie in Griekenland kunnen het CGVS niet overtuigen. Alhoewel het jammerlijk is dat u na uw positieve beslissing één dag op straat diende te overleven, vond u vrijwel meteen een studio met badkamer en keuken waar u kon verblijven. U deelde deze woning met zes anderen en de verhuurder was heel geduldig wanneer u uw huur niet kon betalen (NPO, p. 7-8).

U zei wel dat u altijd bang was in deze woning omdat er ook gesmokkelde mensen verbleven en u daardoor bang was dat u als crimineel zou worden aanzien. U zei ook dat in het algemeen moeilijk was om een woning te vinden in Griekenland omdat de meeste wijken chaotisch en onveilig waren (NPO, p. 7-8 & 10). Nergens uit uw verklaringen blijk evenwel dat u inspanningen hebt geleverd om een andere woning te vinden.

In het algemeen kan worden opgemerkt dat hoewel niet ontkend wordt dat uw situatie in Griekenland slechter was dan deze in België, evenwel niet kan geconcludeerd worden dat u op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde die u niet in staat stelde om te voorzien in uw meest elementaire behoeften, waardoor u in een toestand die onverenigbaar is met artikel 3 EVRM verkeerde.

4. Toegang tot medische zorg

U zei dat u er in Griekenland niet in slaagde om medische zorg te verkrijgen in het kader van uw astma (NPO, p. 3). U heeft echter ook nooit geprobeerd om medische zorg te verkrijgen in Griekenland en evenmin probeerde u om de benodigde documenten in orde te brengen omdat u niet over informatie beschikte en ook niet de bijstand van een vertaler had om u in dit verband te helpen. U kon de ziekenhuizen van het Rode Kruis ook niet vinden in Griekenland (NPO, p. 9). Hieruit blijkt duidelijk dat u onvoldoende moeite heeft gedaan om medische zorg te krijgen in Griekenland.

De commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/ wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf en Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainland-greece_en).

Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen. Het moet echter gezegd worden dat dit niet het geval is voor u.

Alhoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zei dat u nooit een AMKA heeft ontvangen in Griekenland (NPO, p. 6), blijkt dit hoegenaamd niet uit uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u verklaarde dat u wel degelijk over een AMKA beschikte (Bijkomende vragen M-status Griekenland, d.d. 17/04/2024).

Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigden verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

5. Zelfredzaamheid

Verder kan worden opgemerkt dat er uit uw verklaringen geen specifieke kwetsbaarheidsfactoren naar voren komen. U zei dat u al zes jaar met astma kampt, doch dat dit zich vooral de kop opsteekt als u zich moet haasten. U kan zich in dit verband behelpen met medicatie en een inhalator (NPO, p. 3). Het gaat hier derhalve niet om een ernstige pathologie dat zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zou zijn.

Uw advocaat zei verder ook dat u psychologisch wordt opgevolgd in België, wat u bevestigde. U verduidelijkte dat u stress ervaart door de situatie in Gaza en dat u daarom sinds 2024 tot op heden naar de psycholoog gaat, doch dat u geen medicatie inneemt (NPO, p. 11). Uit het psychologisch attest dat u neerlegde blijkt dat u met een ernstige depressie kampt en dat u tekenen van post-traumatische stress vertoont. Het rapport geeft evenwel geen concrete en precieze informatie over de aard, frequentie en mogelijke complexiteit van de psychologische follow-up die voor u is opgestart. Het vermeldt dat psychologische opvolging aangewezen is, maar bevat geen andere aanwijzingen. Hetzelfde geldt op vlak van de andere psychologische documenten die u neerlegde. Hieruit volgt dat uw gezondheidstoestand en de stoornissen waaraan u lijdt niet voldoende zijn om aan uw situatie in Griekenland een aanzienlijk verhoogde mate van kwetsbaarheid toe te kennen, en derhalve een andere perceptie van uw levensomstandigheden in dit land rechtvaardigen.

Het CGVS is bijgevolg van oordeel dat het risico om in een toestand terecht te komen die in strijd is met artikel 3 EVRM in wezen afhangt van de middelen, autonomie en zelfredzaamheid van de betrokkene om zelf diens rechten uit te oefenen en in diens levensonderhoud te (kunnen) voorzien.

U bent voldoende autonoom en zelfredzaam om zich bij terugkeer naar Griekenland te behelpen. Dat blijkt uit de concrete vaststellingen dat u uw middelbaar afrondde, een integratiecursus in België volgde, u erin bent geslaagd werk te vinden in het opvangcentrum in België, u zich kon laten inschrijven bij de VDAB in Antwerpen, u ook in Gaza drie jaar kon werken in de aluminiumsector (NPO, p. 5), u uw Griekse verblijfsdocumenten kon regelen in Griekenland, u zowel voor uw reisdocument als uw vliegticket naar België kon rekenen op financiële hulp van vrienden (NPO, p. 6 & 10), u uw AMKA en AFM in orde kon maken (Bijkomende vragen M-status Griekenland, d.d. 17/04/2024), u een job van tien dagen vond in Griekenland (NPO, p. 7), u ook onderdak vond bij een kennis in Griekenland (NPO, p. 7-8), u een ontmoetingsplaats voor Arabieren vond in Griekenland (NPO, p. 8), u erin slaagde om een beetje Engels, Turks, Nederlands, Frans en wat Griekse scheldwoorden te leren (NPO, p. 8), u voor de oorlog kon rekenen op financiële hulp vanwege vrienden en familie in Gaza, u in Griekenland een kennis had die u hielp met onderdak en eten (NPO, p. 8), u in België ondertussen al veel vrienden heeft gemaakt (NPO, p. 10) en u uw land van herkomst relatief makkelijk kon verlaten met geld dat u leende van een vriend in Turkije (NPO, p. 10).

Uit niets blijkt dat u in Griekenland geen leven zou kunnen opbouwen. Dat u in Griekenland problemen had bij het vinden van een woning of bijstand heeft niets met zelfredzaamheid te maken.

6. Onveiligheid

U zei dat er sprake is van veel maffia en drugsdealers in Griekenland (NPO, p. 6). In de woning waarin u verbleef was u telkens bang omdat u samenwoonde met gesmokkelde mensen en u daarom dacht dat de politie u als crimineel zou beschouwen (NPO, p. 8 & 10). In het algemeen vond u de wijken waarin u verbleef chaotisch en onveilig (NPO, p. 7 & 10). Dit volstaat niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.

Waar u vermeldt dat de politie niet behulpzaam was toen u uit het opvangcentrum werd gezet en u ook ooit eens door de politie werd meegenomen en gecontroleerd in Griekenland (NPO, p. 6 & 9), kan worden opgemerkt dat zo'n situaties niet kunnen worden aangemerkt als vervolging in de zin van de Conventie van Génève, noch als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nadat u werd gecontroleerd, werd u immers gewoon vrijgelaten en dit ging niet gepaard met enige vorm van mishandeling (NPO, p. 9).

Documenten voorgelegd in kader van verzoek om internationale bescherming

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Uw Griekse verblijfskaart staaft uw statuut in Griekenland en dit wordt aangenomen. Uw UNRWA-kaart toont aan dat u geregistreerd stond bij UNRWA in Gaza en ook dit wordt aangenomen. Uw Palestijnse identiteitsdocumenten staven uw identiteit en ook dit staat niet ter discussie in de huidige beslissing. De aanvraag tot erkenning als staaloze vertoont geen link met uw asielrelaas ten opzichte van Griekenland. Ten slotte werd op vlak van uw psychologische documenten supra reeds gemotiveerd.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft middels haar nota van 6 november 2025 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van (oud) artikel 39/73-2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Krachtens (oud) artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeker geacht hiermee in te stemmen indien hij binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin hij op de hoogte wordt gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maakt.

Verzoeker heeft de Raad middels een schrijven ontvangen op 9 december 2025 gemeld dat hij bezwaar maakt tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in (oud) artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

(Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"*Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.*"

(Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de (oude) artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 20 "*en vlg.*" van de (voormalige) richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen

van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de (voormalige) richtlijn 2011/95/EU), van artikel 33 van de (voormalige) richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de (voormalige) richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 4, 18 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van zijn eerste middel wijst verzoeker erop dat hij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord werd door een medewerker van het EUAA. Hij citeert uit de parlementaire voorbereiding van de wet waarbij artikel 57/5*ter* van de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, meer bepaald aangaande de mogelijkheid om het persoonlijk onderhoud te laten afnemen door personeel van een andere instantie, wijst erop dat beroep op extern personeel slechts in laatste instantie mag plaatsvinden en uit ernstige twijfels over de naleving door de medewerker in kwestie van de in artikel 57/5*ter*, § 1 van de Vreemdelingenwet vastgestelde opleidingsvereisten. Verzoeker wijst er verder op dat de taal van het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming het Nederlands is, overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, doch dat deze taal duidelijk niet gebruikt werd bij het afnemen van het gehoor, noch bij het notuleren daarvan. Hij acht dit in strijd met de wet op het taalgebruik en met (oud) artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel van zijn eerste middel betoogt verzoeker vooreerst dat er onvoldoende rekening is gehouden met zijn specifieke kwetsbaarheid, waarbij hij verwijst naar verschillende arresten van de Raad, een arrest van het hof van beroep te Brussel van 7 oktober 2024, een open brief van de geestelijke gezondheidsdienst Ulysse van 2 november 2023 en een artikel in Le Soir van 16 mei 2024.

In een derde onderdeel van zijn eerste middel gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de verwerende partij oordeelt dat de hem verleende bescherming in Griekenland op heden effectief is, wat verzoeker betwist. Verzoeker geeft hierbij een theoretische toelichting en benadrukt zijn eigen ervaringen in Griekenland. Voorts verwijst hij uitvoerig naar algemene informatie aangaande de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Verzoeker meent dat er voldoende concrete elementen zijn aangevoerd die het vertrouwen in een adequate behandeling in Griekenland ernstig ondermijnen. Verder voegt hij nog toe bijzonder kwetsbaar te zijn door zijn psychische gesteldheid, in Griekenland geen reëel vangnet of toegang tot voorzieningen te hebben en hoogstwaarschijnlijk geen geldig verblijfsdocument meer te hebben.

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van de (oude) artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 55/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 20 “*en vlg.*” van de (voormalige) richtlijn 2011/95/EU, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij dient te worden erkend als vluchteling vanwege de huidige humanitaire en veiligheidssituatie in Gaza. Hij meent dat moet worden aangenomen dat er momenteel sprake is van groepsvervolging in Gaza, waarvoor de Israëlische staat verantwoordelijk is en verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad.

3.1.3. Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en zijn zaak terug te verwijzen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.1.4. Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker geen nieuwe stavingstukken.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 9 december 2025 legt verzoeker overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer. Hij verwijst hierin naar een schrijven van 19 november 2025 van tien maatschappelijke organisaties aangaande de situatie in Griekenland, waarin de Belgische asielinstanties dringend verzocht wordt de COI Focus “*Aide aux migrants*” van Cedoca van juli 2025 niet meer te gebruiken omdat deze misleidende en feitelijk onjuiste informatie bevat. Voorts gaat verzoeker onder verwijzing naar algemene informatie in op de algemene situatie in Griekenland. De Raad stelt vast dat verzoeker andermaal verwijst naar rapporten die door hem reeds werden aangehaald in zijn verzoekschrift en dat zijn betoog dienaangaande eveneens een loutere herhaling is van wat hij al in zijn verzoekschrift heeft uiteengezet.

3.2.2. Op 19 maart 2026 legt de verwerende partij overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij ze verwijst naar de volgende informatiebronnen:
"*Nota A.M.K.A. wetgeving Griekenland, dd. 16 januari 2026, juridische dienst CGVS*
COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior, gepubliceerd door Cedoca op 17 september 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-heliosen-helios-junior;
Country Report : Greece. Update 2024, gepubliceerd door AIDA/ECRE in september 2025 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/09/AIDA_GR_2024-update.pdf;
Pressemitteilung nr. 30/2025 van 16.04.2025, Bundesverwaltungsgericht, beschikbaar op https://www.bverwg.de/de/pm/2025/30 en Jugement BVerwG 1 C 18.24, Bundesverwaltungsgericht, van 16.04.2025, beschikbaar op https://www.bverwg.de/de/160425U1C18.24.0;
Pressemitteilung, Verwaltungsgerichtshof Kassel, van 2.09.2024, beschikbaar op https://verwaltungsgerichtsbarkeit.hessen.de/presse/regelmaessig-kein-erneutes-asylverfahren-in-deutschland-nach-schutzgewaehrung-in-griechenland;
Bundesverfassungsgericht, beslissing van 1 april 2025 – 2BvR 1425/24 beschikbaar op https://www.bundesverfassungsgericht.de/SharedDocs/Entscheidungen/DE/2025/04/rk20250401_2bvr142524.html?nn=68112, samenvatting beschikbaar op https://www.bundesverfassungsgericht.de/SharedDocs/Pressemitteilungen/DE/2025/bvg25-035.html?nn=68112;
Bundesverwaltungsgericht, arrest D-2590/2025, van 11 september 2025, beschikbaar op: https://www.bvger.ch/media-releases/370101ae-aee1-4906-af90-e64e187487bb/en/d-2590-2025_web.pdf."

De verwerende partij analyseert de administratieve situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en gaat in op de procedures voor het verkrijgen en/of verlengen van documenten die essentieel zijn om toegang te krijgen tot basisvoorzieningen en de administratieve moeilijkheden die hiermee gepaard kunnen gaan. De verwerende partij oordeelt dat voormelde informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Zij wijst er nog op dat verschillende administratieve rechtbanken, waaronder Duitse en Zwitserse, in talrijke uitspraken hebben geoordeeld dat verzoekers zonder ernstige gezondheidsproblemen die in staat zijn om te werken, over het algemeen gevrijwaard zijn van de risico's die inherent zijn aan de tekortkomingen van het Griekse systeem.

3.2.3. Op 22 maart 2026 legt verzoeker overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer. Hij verwijst hierin vooreerst naar zijn medische situatie, ter staving waarvan hij meerdere medische stukken voegt (stukken 1 en 2). Verder formuleert verzoeker een aantal kritische bemerkingen bij de informatie die de verwerende partij middels haar aanvullende nota neergelegd op 19 maart 2026 heeft bijgebracht met betrekking tot de activering van de AMKA en de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland.

3.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad nogmaals de aanvullende nota met stukken neer die hij een dag eerder reeds neerlegde, ditmaal met inventaris en onder toevoeging van een psychologisch attest van 5 juni 2025 dat reeds aanwezig blijkt in het administratief dossier (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Documenten', nr. 7).

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de adjunct-commissaris over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Het persoonlijk onderhoud afgenomen door een EUAA-medewerker

3.3.2.1. De Raad duidt er vooreerst op dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet de taal aanwijst die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de taal van de procedure waarin het onderzoek is gevoerd het Nederlands is. De notities van het persoonlijk onderhoud die zich in het administratief dossier bevinden zijn opgesteld in het Nederlands, de proceduretaal. Ook de bestreden beslissing is genomen in het Nederlands. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is aldus correct toegepast. Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk, die de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming vertaalt, dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure, noch dat de taal van het onderzoek uitsluitend het Nederlands moet zijn (RvS 6 januari 2003, nr. 114.257 en RvS 9 maart 2004, nr. 128.986). Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet legt geen verplichting inzake taalgebruik op aan de ambtenaar en de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat het persoonlijk onderhoud in een andere taal dan de proceduretaal werd afgenomen, brengt geen schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet met zich mee.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier niet dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan, en uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker de tolk Arabisch goed begreep en vice versa (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO) p. 2 en 11). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud, die zich in het administratief dossier bevinden zowel in de Engelse versie als in de vertaalde Nederlandse versie, blijkt niet dat verzoeker de vragen in het algemeen niet goed begrepen zou hebben. Evenmin toont hij aan dat hij verhinderd werd bepaalde verklaringen af te leggen, waarvan hij meent dat die belangrijk waren in het kader van zijn beschermingsverzoek. Op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud hebben verzoeker, noch zijn advocaat gewag gemaakt van problemen of moeilijkheden omwille van het gebruik van de Engelse taal door de EUAA-medewerker die het persoonlijk onderhoud afnam. Ook verzoekers advocaat heeft aan het einde van het persoonlijk onderhoud het woord gekregen en geen opmerkingen gegeven die verband houden met de tijdens het persoonlijk onderhoud gebruikte taal. De Raad merkt verder op dat de notities van het persoonlijk onderhoud tijdens het onderhoud werden opgevraagd. Verzoeker heeft echter nagelaten om opmerkingen over deze notities aan de verwerende partij over te maken binnen de vooropgestelde termijn van acht dagen, waardoor hij overeenkomstig oud artikel 57/5*quater*, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, geacht wordt in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker levert in het kader van de onderhavige beroepsprocedure bij de Raad ook geen concrete, inhoudelijke kritiek op de vertaling van zijn verklaringen. Zo haalt hij nergens aan op welk punt de vertaling, dan wel de revisie, gebrekkig zou zijn. Verzoeker geeft niet de minste concrete verduidelijking, laat staan één concreet voorbeeld inzake welke verklaringen niet correct vertaald, dan wel verkeerd geïnterpreteerd of inhoudelijk vervormd zouden zijn geweest of waar er een semantisch verlies zou hebben plaatsgevonden, laat staan dat hij aantoont hoe dit een negatieve invloed kan hebben gehad op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad is, na zorgvuldige lezing, van oordeel dat de vertaling leesbaar en begrijpelijk is en dat duidelijk blijkt wat door verzoeker en de ambtenaar werd bedoeld.

3.3.2.2. Verder herinnert de Raad eraan dat artikel 57/5*ter* van de Vreemdelingenwet het CGVS de mogelijkheid biedt om personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud.

Artikel 57/5*ter*, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.*
De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald door de Koning. Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de praktijk onmogelijk is om tijdig het in het eerste lid bedoelde onderhoud af te nemen, kan de minister met instemming van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissen om het personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van dit onderhoud. In dergelijke gevallen krijgt het personeel van die andere instantie vooraf de relevante opleidingen zoals door de Koning bepaald voor het personeel van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen."

Deze bepaling beoogt de omzetting van het toen geldende artikel 14 van de (voormalige) richtlijn 2013/32/EU.

In dit wetsartikel wordt nergens gespecificeerd dat met 'een andere instantie' uitsluitend een Belgische instantie wordt bedoeld. De interpretatie van dit artikel wordt nader toegelicht in de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12

januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen:

"*Het organiseren van een persoonlijk onderhoud door de Commissaris-generaal waarbij elke verzoeker minstens eenmaal de kans krijgt de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten is een praktijk die reeds jarenlang wordt toegepast op het CGVS. Deze praktijk werd reeds vastgelegd in het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Gezien het persoonlijk onderhoud als een fundamenteel beginsel en waarborg geldt in de behandelingsprocedure van een verzoek om internationale bescherming is het aangewezen het principe van het persoonlijk onderhoud eveneens op te nemen in de wet.*

De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald bij koninklijk besluit, zoals nu reeds het geval is in het hogervermelde koninklijk besluit van 11 juli 2003.
Het derde lid voorziet de mogelijkheid om bij situaties van een groot aantal gelijktijdige verzoeken, het personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud over de inhoud van het verzoek. Het blijft echter in eerste instantie wel de bedoeling om bij een toegenomen werklast (ten gevolge van een groot aantal gelijktijdige verzoeken) bijkomend personeel aan te werven voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en bijkomende middelen hiervoor toe te kennen.
Nu al stelt de minister aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het personeel en de middelen ter beschikking die nodig zijn voor het vervullen van hun opdracht (op basis van artikel 57/25 van de wet) en zijn er verschillende mogelijkheden om het personeelskader van het Commissariaat-generaal al dan niet tijdelijk te versterken via detacheringen van ambtenaren vanuit andere overheidsdiensten (Koninklijk besluit van 15 januari 2007 betreffende de mobiliteit van de statutaire ambtenaren in het federaal administratief openbaar ambt) of door interne mobiliteit binnen de FOD Binnenlandse zaken.
Deze nieuwe bepaling laat echter toe om ook personeel van een andere instantie – dus zonder dat zij voor het Commissariaat-generaal werken – in te schakelen voor het afnemen van het gehoor ingeval van een groot aantal gelijktijdige verzoeken. Het gehoor dient te gebeuren conform de voor het Commissariaat-generaal geldende procedureregels.
De minister kan dergelijke beslissing enkel nemen mits instemming van de Commissaris-generaal. De Europese Commissie dient in overeenstemming met artikel 49 van richtlijn 2013/32/EU over deze uitzonderlijke maatregel te worden ingelicht. Er kan in de eerste plaats gedacht worden aan het tijdelijk inschakelen van het personeel van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verantwoordelijk is voor de registratie van de asielaanvraag en de verklaring en de vragenlijst afneemt van de verzoeker.
Daarnaast zou ook het personeel van andere (overheids)instanties of experten van een asieldienst van een andere EU lidstaat kunnen worden ingeschakeld voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud. Het kan ook gaan om experten aangesteld door EASO.
De Commissaris-generaal kan vervolgens zonder nieuw gehoor op basis van het dossier en het inhoudelijk gehoor afgenomen door het personeel van een andere instantie een beslissing nemen over het verzoek. Dit laat het Commissariaat-generaal toe om in dergelijke uitzonderlijke situatie van een groot aantal gelijktijdige verzoeken efficiënter te werken en garandeert de tijdige afhandeling van de asielprocedure. Het blijft voor het Commissariaat-generaal echter steeds mogelijk om ingeval van twijfel een bijkomend gehoor te organiseren.
Een belangrijke voorwaarde voor de toepassing van deze bepaling is dat in dergelijke gevallen het personeel van die andere instantie vooraf de relevante opleidingen moet krijgen voor het afnemen van een persoonlijk onderhoud. Het gaat enerzijds om de opleidingen die onder meer de in artikel 6, lid 4, onder a) tot en met e) van Verordening nr. 439/2010 opgesomde elementen bevatten, zoals internationale mensenrechten en het acquis inzake asiel van de Unie, gesprekstechnieken, enz. en anderzijds algemene kennis betreffende problemen die de geschiktheid van de verzoeker om een onderhoud te hebben negatief kunnen beïnvloeden, zoals aanwijzingen dat de verzoeker mogelijk in het verleden gefolterd is. Deze opleidingen zijn identiek aan de opleidingen die conform artikel 4.3 van de richtlijn 2013/32/EU en verder bepaald bij koninklijk besluit minimaal voorzien moeten worden voor het personeel van de beslissingsautoriteit.
De tijdelijke inschakeling van personeel van een andere instantie blijft beperkt tot het afnemen van het gehoor. De inhoudelijke beoordeling van het verzoek, namelijk het opstellen van de ontwerpbeslissingen en het superviseren van de ontwerpbeslissingen blijft de exclusieve bevoegdheid van het personeel van het Commissariaat-generaal dat bovendien houder dient te zijn van een diploma dat toegang geeft tot betrekkingen van niveau A van de Staat (artikel 2 koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).
Artikel 15.2 van de richtlijn 2013/32/EU en art. 13.1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stellen dat het gehoor plaatsvindt in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding wordt gewaarborgd. Dit principe geldt eveneens als het gehoor wordt afgenomen door personeel van een andere instantie. Daarnaast stelt artikel 48 van de richtlijn 2013/32/EU dat de autoriteiten die uitvoering geven aan deze richtlijn ten aanzien van alle informatie welke zij tijdens hun werk verkrijgen, gebonden zijn door het

vertrouwelijkheidsbeginsel zoals omschreven in de nationale wetgeving. Dit betreft het beroepsgeheim bepaald in artikel 57/27 van de Vreemdelingenwet." (*Parl. St.* DOC 54, 2548/001, p. 92-96).

De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt worden bepaald bij het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Artikel 3, § 2 van dit koninklijk besluit van 11 juli 2003, in verband met die opleidingen waarnaar wordt verwezen in voormeld artikel 57/5*ter* van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

"*§ 2. Binnen het Commissariaat-generaal wordt een kennis- en leercentrum opgericht dat aan de ambtenaren een basisopleiding en voortgezette vorming geeft betreffende ondermeer de toepassing van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, [de Conventies betreffende de rechten van de mens] de Conventies betreffende de rechten van de mens die België binden evenals de andere beschermingsgronden die in de wet zijn voorzien. Hiertoe behoort een opleiding met betrekking tot het verhoren van asielzoekers en interculturele communicatie, evenals een basisinformatie over de specifieke behoeften van de kwetsbare groepen.*"

In overeenstemming met voorgaande bepalingen, werd tussen België en het EUAA (The European Union Agency for Asylum) een operationeel plan overeengekomen "*Operational plan 2025-2026 agreed by the European Union Agency for Asylum and Belgium*", dat geldig is van 1 januari 2025 tot 30 december 2026 en waarvan de weblink is opgenomen in de nota met opmerkingen van de verwerende partij. Hierin wordt gesteld dat de activiteiten van het EUAA in het kader van de operationele en technische bijstand zoals omschreven in principe onder het EU-recht vallen, aangevuld, waar nodig, met het nationale recht van de gastlidstaat. Dit omvat onder meer de veiligheid en beveiliging van de deelnemende personen en de middelen die worden ingezet voor de activiteiten van het EUAA.

Dit operationeel plan voorziet onder punt 1.4.4. (p. 18) in een gedragscode voor deskundigen in asielondersteuningsteams (waarvan de verwerende partij tevens de weblink bijbrengt middels voormeld document gevoegd aan het administratief dossier) en licht toe dat deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams de hoogste normen moeten hanteren op het gebied van integriteit, ethisch gedrag, professionalisme en de eerbiediging en bevordering van de grondrechten en internationale bescherming. Bij het uitvoeren van hun ondersteunende taken mogen deskundigen niet discrimineren op grond van geslacht, ras, godsdienst, etnische afkomst, leeftijd of seksuele geaardheid. Van alle deskundigen wordt verwacht dat zij iedereen beleefd en respectvol behandelen en rekening houden met de aard van de legitieme activiteiten waarmee zij zich bezighouden. Om hun taken naar behoren te kunnen uitvoeren, dienen zij het algemeen belang te dienen en zich te onthouden van activiteiten die hun onafhankelijkheid en de behoorlijke uitvoering van hun taken zouden kunnen ondermijnen of in gevaar brengen. Tijdens de uitvoering van dit plan moeten alle deskundigen een nultolerantiebeleid hanteren ten aanzien van schendingen van de grondrechten. Deze verplichting is met name van belang bij de omgang met personen die internationale bescherming nodig hebben. Daartoe moeten deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams die in het kader van dit plan worden ingezet, zich houden aan en handelen in overeenstemming met de gedragscode van het EUAA voor deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams. Al deze deskundigen zullen worden verzocht om vóór hun inzet een verklaring van naleving van de gedragscode van het EUAA te ondertekenen. Deskundigen moeten het Agentschap onverwijld op de hoogte brengen, via de daarvoor bestemde meldingskanalen, wanneer zij redenen hebben om aan te nemen dat er een schending van de gedragscode van het EUAA heeft plaatsgevonden of op het punt staat plaats te vinden in het kader van de operationele en technische bijstand van het Agentschap.

Voorts bepaalt het voormeld operationeel plan dat overeenkomstig artikel 8, lid 6 en artikel 19, lid 4 van de EUAA-verordening de deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams een opleiding moeten volgen die betrekking heeft op hun taken en functies en die noodzakelijk is voor hun deelname aan de door het Agentschap georganiseerde operationele activiteiten (p. 24).

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit het geheel van voorgaande bevindingen dat artikel 57/5*ter* van de Vreemdelingenwet het toelaat om personeel van een andere instantie, waaronder ook deskundigen door het toenmalige EASO (nu het EUAA), tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud.

Voorts bepaalt het voormeld operationeel plan dat overeenkomstig artikel 8, lid 6 en artikel 19, lid 4 van de EUAA-verordening de deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams een opleiding moeten volgen die betrekking heeft op hun taken en functies en die noodzakelijk is voor hun deelname aan de door het EUAA georganiseerde operationele activiteiten (p. 24). In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat de EUAA-medewerkers die deelnemen aan asielondersteuningsteams zich aan de hoogste normen dienen te houden op het gebied van integriteit, ethisch gedrag en professionalisme en zij bij

de uitoefening van hun taken de bescherming van de grondrechten garanderen overeenkomstig de relevante EU-wetgeving en internationale wetgeving, met name het Verdrag van Genève. De verwerende partij stelt dat deze verplichting in het bijzonder van belang is wanneer zij te maken hebben met personen die internationale bescherming aangevraagd hebben, waartoe deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams die in het kader van dit plan worden ingezet zich moeten houden aan en handelen in overeenstemming met de "EUAA-gedragscode voor deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams".

De Raad stipt verder aan dat uit het voorgaande blijkt dat de tijdelijke inzet van *in casu* het EUAA strikt beperkt blijft tot het afnemen van gesprekken en het onderzoek van de inhoud van de aanvraag en dat het opstellen of controleren van ontwerpbeslissingen de exclusieve bevoegdheid van de ambtenaren van het CGVS blijft, die bovendien in het bezit moeten zijn van een diploma dat toegang geeft tot betrekkingen van niveau A, zoals voorgeschreven in artikel 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Het persoonlijk onderhoud verliep klaarblijkelijk zonder problemen, en verzoeker kon alle redenen uiteenzetten waarom hij in België internationale bescherming vraagt en hij niet naar Griekenland kan terugkeren, zoals hij aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud ook bevestigde (NPO, p. 11).

Verzoeker brengt met zijn theoretisch en hypothetisch betoog alsook met zijn verwijzingen naar de hierboven uitgebreid toegelichte bepalingen geen valabele elementen bij middels zijn verzoekschrift, zodat hij geen afbreuk kan doen aan voorgaande omstandige vaststellingen.

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3.4. In de bestreden beslissing is de verwerende partij van oordeel dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in hoofde van verzoeker kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Zij motiveert dit als volgt:
"*U zei dat u vaak last heeft van astma-aanvallen, doch dat u dit vooral ervaart als u zich moet haasten. U wordt momenteel ook behandeld voor uw astma en u behelpt zich met een inhalator (NPO, p. 3). Uit het goede verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat deze medische problemen niet voor enige obstakels hebben gezorgd. Uw advocaat zei op het einde van het persoonlijk onderhoud ook dat u psychologisch wordt opgevolgd in België, waarop u verduidelijkte dat u veel stress ervaart door de situatie van uw familie in Gaza (NPO, p. 11). U vermeldde deze psychologische problemen echter niet als een obstakel in uw deelname aan het persoonlijk onderhoud en u verklaarde zich goed te voelen aan de start van het interview (NPO, p. 3). In de psychologische attesten die u neerlegt, is sprake van concentratieproblemen, vergeetachtigheid en slaapproblemen (attest d.d. 25/07/2024) maar wordt niet verduidelijkt in welke omstandigheden of met welke frequentie deze problemen zich voordoen, noch wat de concrete gevolgen zijn voor uw deelname aan de procedure. Uit uw verklaringen en uit het gehoorverslag blijkt verder dat u in staat was de motieven voor uw verzoek uiteen te zetten, hetgeen u eveneens bevestigde aan het einde van het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 11).*"

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift weliswaar op zijn kwetsbaarheid omwille van zijn chronische ademhalingsaandoening (astma) en zijn slechte geestelijke gezondheidstoestand, doch stelt nergens dat hieruit bijzondere procedurele noden zouden voortvloeien die niet of onvoldoende in acht zouden zijn genomen. Aldus doet hij geen afbreuk aan bovenstaande motieven, die deugdelijk en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier.

Gelet op voorgaande, heeft de adjunct-commissaris terecht geoordeeld dat er redelijkerwijze mag worden aangenomen dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3.5. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Hij verkreeg er de vluchtelingenstatus op 18 september 2023 en werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waarvan de Griekse verblijfsvergunning (ADET) geldig is tot 17 september 2026 (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', 'aanvraag derde landen' van 21 mei 2025; stuk 5, 'Documenten', nr. 5, ADET). Dit lijkt in overeenstemming te zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*" d.d. september 2024, p. 13; "*Country Report: Greece. Update 2023*", p. 243) en met het gegeven dat verzoeker in Griekenland op 18 september 2023 de vluchtelingenstatus heeft verworven.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

3.3.6. Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a) van de (voormalige) richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

De weerlegging van het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (*cf*. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

3.3.7. Verzoeker betoogt in essentie dat hij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

3.3.7.1. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de voormalige richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen. De inhoud van de artikelen van de bovengenoemde richtlijn komt overeen met deze van de artikelen 24 tot en met 36 van de Verordening (EU) 2024/1347.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat gericht is op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders en het faciliteren van de overgang van verzoeker naar statushouder.

In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van igo's en ngo's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, onder andere, het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, onder andere, toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights",* RSA/PRO ASYL, maart 2025; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform Taxisnet (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 253-257).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

A. Eerste afgifte van een ADET

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de Griekse asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokken statushouder meedeelt.

Vervolgens moeten statushouders binnen de zes maanden per e-mail een afspraak met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de tien dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 5-17; "*Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

B. Afgifte van een AFM

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. De instanties die belast zijn met de registratie van hun verzoek vervolledigen de procedure voor de uitgifte van een AFM online en reiken daarbij een AFM-certificaat uit aan de verzoekers. Een statushouder die na december 2020 een beschermingsverzoek indiende zou in principe een AFM moeten hebben. Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Statushouders moeten daartoe een afspraak maken met het bevoegde belastingkantoor (DOY). Dit is evenwel niet mogelijk indien de ADET is verstreken. Personen die automatisch een AFM kregen bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming, en vervolgens internationale bescherming en een ADET hebben verkregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanmaken zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder.

Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

C. Afgifte en activering van een AMKA

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asieldienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen (*"Country Report: Greece. Update 2024",* AIDA/ECRE, 18 september 2025, p.236). Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek

toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023 (hierna: AMKA-verordening), is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *"een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt"*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale bijstand te genieten, moet dit AMKA nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI geüpload arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een 'geldige' verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie infra) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA.
(*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267)

D. Afgifte van reisdocumenten

Het verkrijgen van een reisdocument in Griekenland voor statushouders gebeurt niet automatisch. Dit document kost 84 euro voor volwassenen en 73 euro voor kinderen. Om het te verkrijgen, moeten statushouders bij het bevoegde paspoortbureau een afspraak maken om een aanvraag in te dienen. Zij moeten daarvoor alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs via een Grieks online platform) voorleggen, zoals hun geldige ADET, het elektronische betalingsbewijs, pasfoto's) voorleggen. Personen die subsidiaire bescherming genieten, moeten ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin

wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee. Om te weten of het reisdocument klaar is, moet een lijst worden geraadpleegd die regelmatig online wordt gepubliceerd. Een reisdocument kan alleen persoonlijk worden afgehaald bij het regionaal asielkantoor (RAO) in Athene, Thessaloniki of Kreta (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 253-257; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer kan derhalve precair en problematisch zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

E. Huisvesting

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) met de steun van de EU ten bedrage van zestig miljoen euro en de bijstand van verschillende Ngo's en lokale besturen. Sinds 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Dit is tot op heden het belangrijkste integratieproject in Griekenland geweest. Via dit project hebben 47 753 begunstigden van internationale bescherming welkomstcursussen, scholing en ondersteuning bij het vinden van werk gekregen. Het project verleende ook huisvestingssteun en organiseerde activiteiten die mensen hielpen aansluiting te vinden en een bijdrage te leveren aan hun nieuwe gemeenschap. Vanaf de start van het project tot 31 oktober 2024 hebben 10 816 huishoudens actieve ondersteuning in de vorm van huursubsidie ontvangen. Het HELIOS-project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024.

Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+-project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen. Daarnaast werd er ook een Helios Junior programma opgestart. HELIOS+ en Helios Junior zijn twee integratieprogramma's van de IOM, gericht op begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming in Griekenland. Beide programma's zijn mee ontworpen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. De IOM coördineert de programma's en Griekse niet-gouvernementele organisaties (ngo's) of Griekse afdelingen van internationale ngo's voeren deze in heel het land uit. Het aantal begunstigden, het budget en de looptijd van HELIOS+ liggen per regio vast in toekenningsbesluiten van de nationale overheid. Deze aspecten variëren van regio tot regio. HELIOS+ loopt van 1 januari 2025 tot ten laatste 30 juni 2027. Ook Helios Junior heeft een vastgelegd aantal begunstigden en loopt tot mei 2027. De IOM bepaalt de toelatingscriteria. Dit project sluit volgens de IOM volledig aan bij de Nationale Strategie voor Integratie van de Griekse overheid, maar met een specifieke focus op het verbeteren van de inzetbaarheid op de arbeidsmarkt.
HELIOS+ verstrekt een of meerdere integratiediensten aan begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming, met focus op vijf domeinen:
- loopbaanbegeleiding en aansluiting op de arbeidsmarkt via training en contact met werkgevers;
- individuele ondersteuning inzake toegang tot sociale en openbare diensten;
- integratiecursussen met taalonderwijs Grieks en de cursus *"the European way of life"*, en vorming in sociale vaardigheden;
- huisvestingsondersteuning voor zelfstandig wonen: met huursubsidies voor maximaal twaalf maanden en een eenmalige bijdrage in de installatiekosten (bijdrage zelfstandig leven), en hulp bij het zoeken van een verblijf;
- gemeenschapsgerichte activiteiten die sociale cohesie en culturele uitwisseling stimuleren.

Statushouders die een huursubsidie ontvangen, moeten verplicht deelnemen aan de vormingen in de volgende drie domeinen: de individuele loopbaanbegeleiding, de individuele ondersteuning bij sociale en openbare diensten en alle integratiecursussen.

Het HELIOS+-programma richt zich op twaalf van de dertien regio's van het land. Volgens de factsheet van de IOM zijn er per 31 juli 2025 acht HELIOS+-centra verdeeld over zes regio's. Er zijn twee centra in Centraal-Macedonië en Kreta en telkens één centrum in Attica, Peloponnesos, Thracië en West-Griekenland.

Deze centra zullen de bestaande Integratiecentra voor Migranten (*Kéntro Ensomátosis Metanastón,* KEM) aanvullen en samenwerken met lokale diensten. De IOM zegt te focussen op regio's en gemeenten waar nog geen integratiecentra bestaan. De bestaande KEM's geven aan migranten informatie, vorming, advies en ondersteuning bij integratie, juridische kwesties, sociale diensten en toegang tot de arbeidsmarkt. Ze werken samen met lokale instanties en verwijzen door naar gespecialiseerde diensten. Het personeel bestaat uit onder andere een intercultureel bemiddelaar, een maatschappelijk werker, een migratiejurist en een psycholoog. De website van het ministerie voor Migratie en Asiel vermeldt tien KEM's in zes regio's.

Kandidaten voor het Helios+-programma moeten volgens de procedure voldoen aan de drie volgende criteria:
(i) wettelijke status: ze moeten officieel een besluit hebben gekregen van de Griekse asieldienst waarin internationale bescherming is toegekend (vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming), of ze moeten begunstigden zijn van tijdelijke bescherming in Griekenland op basis van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie, of ze moeten via gezinsherenigingsprocedures met een vluchteling naar Griekenland zijn overgeplaatst volgens de relevante wetgeving, of ze moeten een verblijfsvergunning van gelijke duur hebben als gezinsleden van een begunstigde van internationale bescherming volgens de relevante wetgeving;
(ii) arbeidsstatus: aanvragers moeten op het moment van registratie bij HELIOS+ werkloos zijn, met een geldige werkloosheidskaart van de openbare dienst voor arbeidsvoorziening (Dimosia Ypiresía Apascholísis, DYPA);
(iii) registratietermijn: begunstigden moeten zich binnen een termijn van maximaal 24 maanden registreren vanaf het moment dat zij een bepaalde juridische status hebben gekregen. Iemand die meer dan 24 maanden geleden een van deze beslissingen heeft ontvangen, komt bijgevolg niet in aanmerking. De exacte registratietermijn kan afhankelijk van de regio ook minder dan 24 maanden zijn, want de looptijd van HELIOS+ verschilt van regio tot regio. Verder moeten begunstigden zich uiterlijk zes maanden vóór de einddatum van het betreffende regionale project inschrijven.
Deelname aan HELIOS+ is mogelijk voor een periode van maximaal 18 maanden.

Er is een bezorgdheid dat het nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*"COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior"*, 17 september 2025, Cedoca, p. 2-12;*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 29-30; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).

Helios Junior richt zich volgens de website van de IOM op voormalige niet-begeleide minderjarigen die legaal in Griekenland verblijven (*"COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior"*, 17 september 2025, Cedoca, p. 13-17).

Het risico voor statushouders in Griekenland om, na de periode van dertig dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming, in een situatie van dakloosheid terecht te komen, is zeer groot. Het is immers zeer moeilijk om binnen die periode van dertig dagen de nodige documenten en middelen te verkrijgen om hun integratie te starten en huisvesting te verkrijgen.

Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens vijf jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 32).

F. Arbeidsmarkt

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA. In het RSA/PRO ASYL-rapport wordt tevens gesteld dat een actieve AMKA nodig is. Om deze reden stelt RSA/PRO ASYL dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34). Echter worden in voormeld rapport geen bronnen vermeld ter staving van deze stelling en het meest recente beschikbare rapport van AIDA, gepubliceerd in september 2025, maakt evenmin melding van een circulaire logica of van de noodzaak om in het bezit te zijn van een actieve AMKA om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten. In het antwoord van 22 december 2025 op enkele vragen die de verwerende partij over deze kwestie heeft gesteld, verduidelijkt het hoofd van de Griekse asieldienst dat een AMKA-nummer nodig is voor het afsluiten en registreren van een arbeidsovereenkomst, doch de relevante wet- en regelgeving niet als voorwaarde oplegt dat dit nummer actief is (Juridische dienst CGVS, "*Nota A.M.K.A. wetgeving Griekenland*", 16 januari 2026). De stelling dat een *actieve* AMKA noodzakelijk zou zijn om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten en vervolgens registreren op het ERGANI-platform vindt aldus geen steun in de beschikbare informatie; een AMKA-nummer blijkt daartoe te volstaan. De Raad wijst er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, d.i. in wezen een werkbelofte, op zich volstaat om een AMKA te activeren en om vervolgens met deze actieve AMKA de toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen.

Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 261-262).

Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van igo's en ngo's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. ("*Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 14-15).

G. Sociale zekerheid

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Een belangrijke ontwikkeling in 2024 was de belemmering van de toegang tot alle sociale uitkeringen, aangezien de activering van de AMKA die voor het verkrijgen van deze uitkeringen vereist is, afhankelijk is van het bestaan van een geldig arbeidscontract of zelfstandig ondernemerschap. Er wordt benadrukt dat statushouders die vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, worden uitgesloten van toegang tot het sociale bijstandsstelsel, wat in strijd is met artikel 29 van de Asielwet, daar het bezit van een actief AMKA-nummer noodzakelijk is voor toegang tot sociale uitkeringen van de Organisatie voor Welzijnsuitkeringen en Sociale Solidariteit. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie.

De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de voormalige richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de voormalige richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen nadat hen internationale bescherming werd verleend. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf. Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland

verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25-27; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202 en p. 264-265).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. '*cash assistance*'), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene (108 euro) of kind (54 euro) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkendiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet-codes, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 27-28; "*Country Report: Greece. Update 2025*", AIDA/ECRE, september 2025, p. 265).

H. Gezondheidszorg

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks dit wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg, is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben administratieve belemmeringen met betrekking tot de afgifte van een AMKA directe gevolgen voor de toegang voor statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35).

Statushouders met een actieve AMKA maar zonder ziektekostenverzekering hebben sinds maart 2022 niet langer toegang tot privédokters. Deze statushouders kunnen enkel een beroep doen op dokters uit openbare ziekenhuizen of gezondheidscentra voor het voorschrijven van medicatie, therapeutische operaties en diagnostische onderzoeken.

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders die nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en geen actieve AMKA bezitten, automatisch van toegang tot de publieke gezondheidszorg worden uitgesloten.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription*" (UNHCR Greece*, "Living In Greece – Access to healthcare",* beschikbaar op: https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare; "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 49-51). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor

een beroep te doen op een ngo. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, *"Information Guide for Beneficiaries of International Protection",* beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf; Refugee.info Greece, "*Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)*"; UNHCR, *"Living in Greece – Access to Healthcare*").

Ngo's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 50).

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via een betalend telefoonnummer dat uitsluitend in het Grieks of Engels verloopt. Een afspraak kan ook online worden gemaakt, maar dan enkel in het Grieks. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkendiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 35; "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 49-51; "*Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 209, 266-268).

I. Verlenging van een ADET

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie maanden kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asieldienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn. In de praktijk is deze boete nog nooit opgelegd (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7; "*Country Report: Greece. Update 2024*", AIDA/ECRE, september 2025, p. 236). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidzorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Statushouders ontvangen geen bevestiging dat hun e-mail met verlengingsaanvraag werd ontvangen en/of geregistreerd (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236).

De Griekse wetgeving voorziet dat de registratie van de verlengingsaanvraag normaliter op dezelfde dag als de ontvangst ervan moeten gebeuren. Begin 2024 deelde de Griekse asieldienst mee dat de registratie ten laatste plaatsvindt vijf dagen na de ontvangst van de verlengingsaanvraag, maar RSA stelt vast dat de loutere registratie vaak deze termijn overschrijdt. Het loutere registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen (zgn. *"Alkyoni II"*) kan twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden en de achtergrond van de aanvrager in het kader van de openbare orde of nationale veiligheid (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politiële en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure volgens informatie van de Griekse asieldienst van februari 2025 twee maanden duren, tenzij verder onderzoek nodig is. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand en gezondheidszorg of tot de arbeidsmarkt, waardoor zij de facto in een precaire situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de beslissing tot toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Indien zulke afspraak niet binnen de zes maanden wordt gemaakt, moet de Griekse asieldienst een nieuwe beslissing nemen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Nadat hij de gevraagde documenten heeft neergelegd, ontvangt de statushouder een bevestigingsdocument met een barcode. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk op het einde van de week een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag te worden opgehaald, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet persoonlijk op de aangegeven datum aanmeldt, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Volgens de ervaring van RSA is het opnieuw inplannen van afspraken, zelfs bij vertegenwoordiging door een advocaat, niet per e-mail of telefonisch mogelijk en is het vereist om in persoon te verschijnen bij het bevoegde regionaal asielkantoor (RAO) (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 10-13; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien zijn verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precaire situatie terecht te komen.

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kunnen de statushouders ook een "certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus" of een "certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming" verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten, die tot zes maanden geldig kunnen zijn, worden door andere Griekse overheidsinstanties veelal niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Andere Griekse overheidsinstanties zijn terughoudend om deze documenten te accepteren, omdat ze geen veiligheidskenmerken en een foto van de statushouders bevatten. Daardoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten en hebben ze gedurende een aantal maanden, onder meer, geen toegang tot tewerkstelling of sociale bijstand. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. In tegenstelling tot wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben, stelt RSA vast dat de certificaten die worden uitgereikt aan statushouders terwijl ze wachten op hun ADET-verlenging hen nog steeds geen toegang geven tot de rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus, onder meer wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 15-16; "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19; "*Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236-238). Ook wordt hun toegang tot juridische vertegenwoordiging hierdoor bemoeilijkt.

De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; "*Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over de stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, zoals informatie over hoe zij hun ADET kunnen verlengen of hoe ze toegang kunnen krijgen tot sociale rechten, huisvesting, gezondheidszorg, enz. (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; "*Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238, 260-261).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Volgens de ervaringen van de Greek Council for Refugees (GCR) werden in 2024 beslissingen over verlenging in het kader van deze procedure binnen een periode van drie tot zes maanden genomen, wat een relatieve verbetering betekent ten opzichte van voorgaande jaren, toen deze beslissingen pas na meer dan een jaar werden genomen. Gedurende deze periode hebben statushouders geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238).

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

3.3.7.2. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (geviseerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen leven.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

3.3.7.3. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *"een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *"wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling"* (*Ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *"alle gegevens van de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

3.3.8. Wat zijn individuele situatie betreft, maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. Uit zijn verklaringen en de voorgelegde stukken kan niet blijken dat hij zodanig kampt met medische of psychologische problemen dat deze belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde verzoeker op 17 april 2024 dat hij problemen heeft met zijn ademhaling en dat hij heel bezorgd is over zijn familie door wat er aan de gang is in Gaza (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 29). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 11 september 2025 op het CGVS gevraagd naar eventuele gezondheidsproblemen, geeft verzoeker aan dat hij al zes jaar behandeld wordt voor astma, wat gediagnosticeerd werd door een arts in Gaza. Hij stelt dat verder onderzoek nodig was, doch dat dit niet mogelijk was in Gaza, en dat hij een afspraak probeert te maken met een arts in België. Verzoeker geeft noch in zijn verzoekschrift, noch in zijn aanvullende nota's enige toelichting met betrekking tot het eventuele resultaat van deze afspraak. Hij voegt bij zijn aanvullende nota's weliswaar een medisch verslag betreffende een onderzoek dat op 24 december 2025 plaatsvond, meer bepaald een "*Examen scanographique thoracique*", dat *prima facie* betrekking lijkt te hebben op verzoekers aandoening aan de luchtwegen, doch de Raad is niet geschoold noch bevoegd om de resultaten en de conclusie van dit onderzoek te interpreteren. Op basis van dit enkele verslag, en in acht genomen dat elke toelichting hierbij ontbreekt, kunnen in het kader van onderhavige procedure ter beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming geen vaststellingen worden gedaan met betrekking tot de aard, de ernst en de eventuele nood aan medische behandeling van deze aandoening. Afgaand op zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, kan evenwel niet blijken dat deze aandoening hem dermate hindert dat hij niet in staat is zelfstandig en normaal te functioneren. Hij stelt dat hij vooral astma-aanvallen krijgt als hij zich moet haasten, bijvoorbeeld als hij te laat is voor zijn werk, en dat hij dan moet gaan zitten om weer op adem te komen. Hij kan zich in dit verband behelpen met medicatie en een inhalator (NPO, p. 3).

Verder geeft hij in zijn aanvullende nota's op summier wijze aan dat hij met "*recidiverende presyncope en palpitaties*" kampt en dat een verdere gespecialiseerde cardiologische opvolging noodzakelijk is om een mogelijke cardiale oorzaak uit te sluiten of te bevestigen. Uit de stukken die hij ter staving hiervan voegt kan dit evenwel niet zonder meer blijken, in acht genomen dat enige concrete toelichting bij de inhoud en bewijswaarde van elk van deze stukken ontbreekt, en de Raad de medische expertise noch de bevoegdheid heeft om deze stukken te interpreteren. Het eerste stuk is *prima facie* het resultaat van een bloedonderzoek, waaruit de Raad evenwel niets kan afleiden omtrent het bestaan van eventuele hartproblemen. Verder legt verzoeker een aanvraag van een onderzoek of behandeling van 14 februari 2026 neer, doch omtrent het resultaat of de verdere opvolging daarvan wordt niets bijgebracht. Op de ommezijde van dit document bevinden zich handgeschreven aantekeningen die *prima facie* betrekking hebben op nog uit te voeren onderzoeken, maar opnieuw ontbreekt verdere informatie over de diagnose of de eventuele behandeling waartoe deze onderzoeken desgevallend aanleiding zouden hebben gegeven.

Inzake de psychologische problemen waarvan verzoeker bij de DVZ melding maakte, haalde hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf niets aan toen hem gevraagd werd naar zijn fysieke/geestelijke gezondheidstoestand (NPO, p. 3). Aan het eind van het persoonlijk onderhoud merkte zijn advocaat evenwel op dat verzoeker psychologisch wordt opgevolgd, wat verzoeker vervolgens bevestigde (NPO, p. 11). Verzoeker legde ter staving van zijn psychische problematiek op het CGVS enkele attesten neer waaruit blijkt dat hij symptomen van een ernstige depressie en van posttraumatische stress vertoont en dat hij van april 2024 tot minstens september 2025 regelmatig werd opgevolgd. Uit lezing van deze attesten blijkt dat de daarin beschreven symptomen en gestelde diagnose louter gebaseerd zijn op verzoekers verklaringen, het resultaat van door hem zelf ingevulde vragenlijsten, zijn houding en de indruk die hij geeft tijdens de gesprekken met de psycholoog, zonder dat hieruit blijkt dat, laat staan in welke mate, een en ander objectief kon worden vastgesteld. Evenmin preciseert de psycholoog of en in welke mate de beschreven symptomen een invloed hebben op verzoekers dagdagelijks functioneren. Het meest recente attest dateert van 5 juni 2025 en werd bijna een jaar na het attest van 25 juli 2024 opgesteld doch bevat geen enkele toelichting over de evolutie van verzoekers symptomen sindsdien, de impact daarvan op zijn dagdagelijks functioneren, en de noodzaak, aard en eventuele complexiteit van een verdere behandeling. Er liggen geen recentere attesten voor die licht kunnen werpen op verzoekers actuele mentale gezondheidstoestand en eventuele nood aan behandeling.

Hoewel niet betwist wordt dat verzoekers ervaringen in Gaza en tijdens zijn migratieroute en in Griekenland en de huidige algemene situatie in Gaza en de onzekerheid over het lot van zijn familie een psychologische impact kunnen hebben op verzoeker, kan niet blijken dat hij persoonlijk ernstige psychische problemen ondervindt, laat staan van die aard dat deze zijn zelfstandig functioneren/autonomie zouden beïnvloeden. Ook blijkt heden nergens uit dat verzoeker (gedeeltelijk) arbeidsongeschikt zou zijn.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker tot op heden geen stukken verschaft die een concrete toelichting geven over de impact van zijn fysieke en/of mentale gezondheidstoestand met betrekking tot zijn zelfredzaamheid, autonomie en zijn globaal dagelijks functioneren. Verder blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoeker de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting of andere socio-economische rechten als statushouder in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt. Hij zet nergens *in concreto* uiteen in welke mate zijn gezondheidstoestand hem belet om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van zijn medische en/of psychologische problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Griekenland uit te oefenen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker blijkens zijn verklaringen werkt in het opvangcentrum en ingeschreven is bij de VDAB met het oog op het vinden van een baan buiten het centrum (NPO, p. 5). Verzoeker werkte ook in Gaza en in Griekenland. Behalve Arabisch spreekt en begrijpt hij een beetje Engels, hij heeft ook een basiskennis Turks, Nederlands en Frans (NPO, p. 8). Tevens wordt er in de bestreden beslissing met reden op gewezen dat hij in Griekenland in staat was om zijn verblijfsdocumenten te regelen nadat hem er internationale bescherming werd verleend en dat hij er na het verlaten van het opvangcentrum in slaagde een onderkomen te vinden. Aldus dient in navolging van de verwerende partij te worden besloten dat verzoeker een autonome en zelfredzame jongeman is. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete en overtuigende elementen of argumenten aan die de Raad ertoe nopen anderszins te besluiten.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen derwijze dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland, toont verzoeker verder niet aan dat hij in Griekenland geen medische zorgen kon krijgen, zoals hij in zijn verzoekschrift poneert. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij in Griekenland geen behandeling kon krijgen voor zijn astma, doch uit zijn verdere verklaringen blijkt dat hij nooit geprobeerd heeft de gepaste medische zorg te bekomen, naar eigen zeggen omdat hij de informatie over de daartoe te volgen procedures en vereiste documenten niet begreep. Hij zou ook de ziekenhuizen van het Rode Kruis niet hebben kunnen vinden (NPO, p. 3, 9). Echter stelt hij in zijn verzoekschrift dat hij in Griekenland geen enkele arts kon raadplegen of medicatie kon krijgen omdat hij geen AMKA (sociale zekerheidsnummer) had. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker over het feit of hij in Griekenland al dan niet over een AMKA beschikte tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd doorheen de procedure (zie *infra*), toont hij niet concreet aan dat het voor hem niet mogelijk was om zijn AMKA aan te vragen en te activeren. Indien verzoeker nalaat de nodige inspanningen te leveren om toegang te verkrijgen tot medische zorg, kan hij vanzelfsprekend ook niet volhouden dat de Griekse overheid op dat

vlak tekort zou zijn geschoten. Verder kan niet blijken dat verzoeker in Griekenland enige pogingen ondernomen heeft om hulp of begeleiding te krijgen in verband met zijn psychische problematiek.

Verzoeker toont verder niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. Waar zou blijken dat een noodzakelijke behandeling in Griekenland niet beschikbaar of toegankelijk is, merkt de Raad op dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich en dat verzoeker zich bijgevolg moet beroepen op de geëigende procedure voorzien in artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Een mogelijk kwaliteitsverschil tussen de gezondheidszorg in België en Griekenland houdt geen verband met criteria op grond waarvan internationale bescherming kan worden toegekend. Hetzelfde geldt immers voor de Griekse onderdanen. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij, als statushouder, geen of onvoldoende toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zou kunnen genieten.

Wat betreft de verwijzing in het verzoekschrift naar een uitspraak van het hof van beroep van Brussel van 7 oktober 2024, een open brief van Ulysse van 2 november 2023 en een artikel in Le Soir van 16 mei 2024, volstaat het erop te wijzen dat geen van deze elementen betrekking heeft op de concrete, individuele persoon en persoonlijke situatie van verzoeker en de internationale bescherming die hij reeds geniet in Griekenland, zoals deze hier concreet, op basis van alle voorliggende gegevens in het dossier, wordt beoordeeld, zoals onder andere ook wat zijn voorgehouden kwetsbaarheid betreft. Dergelijke algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoon van verzoeker en zijn situatie als statushouder in Griekenland, is geenszins van aard aan die concrete vaststellingen en beoordeling afbreuk te doen. Daarenboven heeft het arrest van het hof van beroep van Brussel van 7 oktober 2024 louter betrekking op de behandelingstermijn van de verzoeken om internationale bescherming van Palestijnse verzoekers uit Gaza, en niet op de beoordeling van de elementen inzake een "*bijzondere kwetsbaarheid*" die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij "*vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie*".

Waar verzoeker in het verzoekschrift in dit kader verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

3.3.9. Verder stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS voorhoudt dat hij nooit een fiscaal registratienummer (AFM) noch een sociale zekerheidsnummer (AMKA) heeft ontvangen in Griekenland (NPO, p. 6), hij bij de DVZ verklaarde wel degelijk over zowel een AFM als een AMKA te hebben beschikt (AD, stuk 7, 'Bijkomende vragen M-status Griekenland').

Wat er ook van zij, de adjunct-commissaris wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat blijkens objectieve informatie personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoeker *in casu*, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA-rapport, maart 2025, p. 20; "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 19-20: "*Statushouders die in of na december 2020 een aanvraag hebben ingediend, zouden in principe dus een AFM moeten hebben.*"). De Raad benadrukt hierbij dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 19). Toen verzoeker in Griekenland was, had hij derhalve een fiscaal registratienummer ontvangen waarmee hij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning.

Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA- rapport, maart 2025, p. 21: "*the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be*

used until the ADET is renewed"). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning.

Hetzelfde geldt voor zijn sociale zekerheidsnummer (AMKA). De AMKA wordt pas gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt: "*According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires*" (AIDA-rapport, juni 2024, p. 248). Verzoeker toont niet aan dat het voor hem niet mogelijk was om zijn AMKA aan te vragen of te activeren. Het komt aan verzoeker toe om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, blijkt voorts dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van zijn AMKA, wanneer hij daartoe alsnog de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: "*If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription*" (UNHCR Greece, "*Living In Greece – Access to healthcare*", beschikbaar op: https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare ; en verder "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 49-50). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, "*Information Guide for Beneficiaries of International Protection*", beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf).

Ngo's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 50).

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood zou hebben aan medische en/of psychologische opvolging – hetgeen op heden evenwel niet aangetoond is – hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. De Raad herinnert er hierbij overigens aan dat niet blijkt dat verzoeker zich beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen. Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die hier anders over doen denken.

3.3.10. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld volstaat het gegeven dat verzoeker bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid, integratie of huisvesting, niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Uit de gedragingen en verklaringen van verzoeker blijkt immers dat hij geenszins de intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Uit het administratief dossier en zijn verklaringen blijkt vooreerst dat hij reeds een half jaar nadat hij er de vluchtelingenstatus verkreeg, Griekenland verliet (NPO, p. 7; AD, stuk 6, 'Landeninformatie', 'aanvraag derde landen'). Verzoeker verklaarde overigens dat België van bij zijn vertrek uit Gaza zijn eindbestemming was en dat hij zijn reisdocument specifiek aanvroeg om naar België te kunnen komen (NPO, p. 6, 10).

De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Wat betreft verzoekers individuele situatie, motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"*Verder overtuigen uw verklaringen over het gebrek aan werkmogelijkheden in Griekenland niet. U zei dat u wel probeerde om werk te vinden in Griekenland, doch dat er geen werkzekerheid was. U vond één job voor tien dagen bij een Albanese man, doch u werd slechts 200 euro van de overeengekomen 1000 euro uitbetaald (NPO, p. 7). Alhoewel dit een jammerlijke situatie is, blijkt niet dat u verder enige inspanningen hebt geleverd om een job te vinden in Griekenland. Eerst en vooral dient er namelijk opnieuw op gewezen te worden dat u amper een half jaar in Griekenland verbleef en u ongeveer twee maanden na het ontvangen van uw Griekse verblijfsdocumenten al richting België vertrok (Verklaring DVZ, d.d. 17/04/2024, vraagnr. 3), waardoor niet kan worden vastgesteld dat u lang genoeg in Griekenland bleef om effectief een degelijke job te zoeken. U zei dat u buiten deze tien dagen geen andere job hebt gevonden in Griekenland, maar u ging bijvoorbeeld ook niet naar het Griekse arbeidsbureau om hulp te verkrijgen (NPO, p. 8).*
Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u wel degelijk toegang had tot financiële middelen toen u in Griekenland was. Zo kon u uw Griekse verblijfsdocumenten regelen via financiële hulp van een vriend in België. Hij betaalde ook uw vliegticket naar België (NPO, p. 6 & 10). U had ook een kennis in Thessaloniki die u aan onderdak en eten hielp en die ook heel geduldig was wanneer u uw huur niet kon betalen. Wanneer u wel huur betaalde, kon u dit doen op basis van financiële hulp van vrienden en familie (NPO, p. 7-8). U kon ook voordien al uw land van herkomst verlaten met geld dat u leende van een vriend in Turkije (NPO, p. 10).
U zei dat u nooit financiële hulp vanwege de Griekse overheid of Griekse organisaties ontving, maar naar eigen zeggen vond u ook gewoon niemand die u in de juiste richting kon sturen (NPO, p. 8).
Nergens uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u beroep zou hebben gedaan op een overheidsinstantie of een andere overheidsorganisatie om ondersteuning te krijgen. Het komt u als statushouder toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland u bieden terdege te gebruiken, hetgeen u allerminst aantoont.
[…]
Ook uw verklaringen over het gebrek aan accommodatie in Griekenland kunnen het CGVS niet overtuigen. Alhoewel het jammerlijk is dat u na uw positieve beslissing één dag op straat diende te overleven, vond u vrijwel meteen een studio met badkamer en keuken waar u kon verblijven. U deelde deze woning met zes anderen en de verhuurder was heel geduldig wanneer u uw huur niet kon betalen (NPO, p. 7-8).
U zei wel dat u altijd bang was in deze woning omdat er ook gesmokkelde mensen verbleven en u daardoor bang was dat u als crimineel zou worden aanzien. U zei ook dat in het algemeen moeilijk was om een woning te vinden in Griekenland omdat de meeste wijken chaotisch en onveilig waren (NPO, p. 7-8 & 10). Nergens uit uw verklaringen blijk evenwel dat u inspanningen hebt geleverd om een andere woning te vinden.
In het algemeen kan worden opgemerkt dat hoewel niet ontkend wordt dat uw situatie in Griekenland slechter was dan deze in België, evenwel niet kan geconcludeerd worden dat u op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde die u niet in staat stelde om te voorzien in uw meest elementaire behoeften, waardoor u in een toestand die onverenigbaar is met artikel 3 EVRM verkeerde.
[…]
U zei dat er sprake is van veel maffia en drugsdealers in Griekenland (NPO, p. 6). In de woning waarin u verbleef was u telkens bang omdat u samenwoonde met gesmokkelde mensen en u daarom dacht dat de politie u als crimineel zou beschouwen (NPO, p. 8 & 10). In het algemeen vond u de wijken waarin u verbleef chaotisch en onveilig (NPO, p. 7 & 10). Dit volstaat niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.
Waar u vermeldt dat de politie niet behulpzaam was toen u uit het opvangcentrum werd gezet en u ook ooit eens door de politie werd meegenomen en gecontroleerd in Griekenland (NPO, p. 6 & 9), kan worden opgemerkt dat zo'n situaties niet kunnen worden aangemerkt als vervolging in de zin van de Conventie van

Génève, noch als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nadat u werd gecontroleerd, werd u immers gewoon vrijgelaten en dit ging niet gepaard met enige vorm van mishandeling (NPO, p. 9)."

In wezen komt verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen betreffende de door hem ondervonden moeilijkheden in Griekenland, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris en het wijzen op zijn medische problematiek als astmapatiënt en zijn psychische gesteldheid, hetgeen op zich, mede gelet op de voorgaande vaststellingen, geenszins als een dienstig verweer tegen de voormelde motieven van de bestreden beslissing kan worden beschouwd. Waar verzoeker poneert dat hij aanvankelijk op straat verbleef nadat hij het opvangkamp diende te verlaten, dient te worden genuanceerd dat hij blijkens zijn verklaringen maar één nacht op straat heeft doorgebracht aangezien hij diezelfde avond nog iemand ontmoet zou hebben die hem via via aan onderdak kon helpen (NPO, p. 7-8). Dat dit een overbevolkt en onveilig appartement was, waar hij in voortdurende angst leefde om gearresteerd of onterecht beschuldigd te worden, neemt niet weg dat verzoeker er uiteindelijk meerdere maanden gebleven is tot aan zijn vertrek uit Griekenland en dat niet blijkt dat hij de inspanningen geleverd heeft die redelijkerwijze van hem mogen worden verwacht om geschikte huisvesting te vinden. Hetzelfde geldt voor wat betreft verzoekers werksituatie in Griekenland.

Voor het overige stelt verzoeker dat hij bij een terugkeer naar Griekenland opnieuw in dezelfde of zelfs slechtere omstandigheden terecht zou komen, zonder toegang tot adequate huisvesting, gezondheidszorg of sociale bescherming en dat zijn fundamentele rechten daar niet zouden worden gewaarborgd. Zodoende volhardt hij slechts in zijn eerdere beweringen en spreekt hij de voormelde motieven van de bestreden beslissing tegen zonder *in concreto* te duiden waarom deze motieven volgens hem niet draagkrachtig zijn. Hij verwijst hierbij naar louter algemene informatie – die in de voorgaande analyse uitgebreid werd meegenomen – die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie en die, gezien voorgaande analyse, op zich niet volstaat teneinde de door hem aangehaalde bewering, dat hij in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, alsnog concreet aan te tonen.

Nu verzoeker eerder zeer beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting en tewerkstelling en Griekenland al verliet korte tijd na het verkrijgen van zijn vluchtelingenstatus, kan hij bezwaarlijk stellen dat hij geen kans maakte op het verkrijgen van een job of onderdak of toegang tot medische zorgen. Het algemeen betoog in zijn verzoekschrift doet hier geen afbreuk aan. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

Waar hij betoogt dat hij voldoende concrete elementen heeft aangevoerd die het vertrouwen in een adequate behandeling in Griekenland ernstig ondermijnen en hij persoonlijke ervaringen heeft gedeeld die deze problemen ondersteunen, spreekt verzoeker de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris louter tegen, maar doet hij er geen afbreuk aan.

De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Bovendien dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. *In casu* heeft verzoeker internationale bescherming

verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis*, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. De Raad ontwaart noch in het persoonlijk onderhoud van verzoeker, noch in het verzoekschrift aanwijzingen van concrete en ernstige stappen die hij zou hebben ondernomen met het oog op het vinden van huisvesting of tewerkstelling, zoals reeds hoger uiteengezet.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

3.3.11. De Raad stelt vast dat verzoekers Griekse verblijfsvergunning (ADET) sinds 17 september 2026 vervallen is, tenzij verzoeker inmiddels de verlenging ervan zou hebben aangevraagd en bekomen. Indien de ADET is vervallen, zijn ook de AFM en de AMKA niet langer geldig. Er kan van een statushouder redelijkerwijze worden verwacht dat hij de nodige stappen onderneemt om zijn ADET te verlengen.

Waar het praktisch gezien niet mogelijk lijkt om een ADET, AMKA of AFM vanuit het buitenland aan te vragen zodat deze documenten beschikbaar zijn bij aankomst in Griekenland, blijkt niettemin dat de procedure voor de verlenging van een ADET reeds vanuit het buitenland kan worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo geeft het laatst beschikbare AIDA-rapport te kennen dat "*the application for renewal, together with a digital photo of the beneficiary, is submitted via email to the Asylum Service and the latter's decision is notified to the applicant also via email*" (vrije vertaling: "*de aanvraag tot verlenging wordt, tesamen met een digitale foto van de begunstigde, via e-mail ingediend bij de Asieldienst en het besluit van deze laatste wordt via e-mail aan de aanvrager meegedeeld*") (AIDA-rapport van september 2025, p. 236).

Het "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*" bevat in voetnoot 54 een consulteerbare weblink naar de webpagina "*Residence permits*" van het Griekse ministerie voor migratie en asiel (https://migration.gov.gr/en/gas/aitoyntes-kai-dikaioychoi/adeies-diamonis). Deze webpagina is beschikbaar in het Engels. Tevens blijkt, bij het scrollen door de webpagina, dat deze instructies kunnen worden gedownload in het Arabisch. De webpagina bevat een onlineformulier dat moet worden ingevuld. Dit formulier is evenwel enkel in het Grieks en Engels beschikbaar. Verder bevat deze webpagina volgende instructies:
"*- You must also attach a digital photograph of a Greek passport type (up to 2 MB)*
A. (..)
B. The "subject" in the e-mail must be "Renewals" and you must also provide in the subject line the number of the Residence Permit you hold (e.g. "Renewals_P123456789").
C. In case of a late application, any documents justifying the late renewal request should be attached to the e-mail (GAS.residencepermits@migration.gov.gr). The renewal request is considered late if it is sent to the e-mail address of the Beneficiaries' Asylum Unit less than thirty (30) days before the expiry date of your residence permit or after its expiry."

In casu zijn er geen indicaties dat verzoeker niet over de nodige digitale vaardigheden beschikt om vanuit België de procedure tot verlenging van de verblijfsvergunning zelf op te starten. Verzoeker verklaart immers zijn middelbare schoolopleiding te hebben afgerond, een beetje Engels te spreken en te begrijpen en gebruikt de sociale media (NPO, p. 5, 6, 8). Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker in staat is om vanuit België reeds de eerste stappen voor het verlengen van zijn ADET te zetten, zo hij dat niet reeds gedaan heeft.

Dit neemt niet weg dat een statushouder voor de rest van de verlengingsprocedure in Griekenland aanwezig moet zijn om de verdere stappen in de procedure te ondernemen. Zoals reeds aangehaald, getuigt de landeninformatie van een nog steeds zeer problematische behandelingsduur van de ADET-verlengingsaanvragen, waarbij in veertig procent van de gevallen een wachttijd geldt van meer dan zes maanden. Het verstrijken van de geldigheid van de ADET leidt verder ook tot het automatisch deactiveren van een AFM en een AMKA. Statushouders hebben daardoor geen toegang tot essentiële sociaaleconomische rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus die hen toelaten in hun elementaire levensbehoeften te voorzien, in het bijzonder toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting en reguliere gezondheidszorg. Gelet op de wachttijden voor de verlenging van een ADET, kan ook het (her)activeren van de AMKA en actualiseren van de AFM enige tijd aanslepen.

De mate waarin statushouders in staat zijn om de periode die nodig is om hun ADET te verlengen of te hernieuwen, te overbruggen zonder dat zij een ernstig en reëel risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen, dient zoals gezegd noodzakelijkerwijze geval per geval beoordeeld te worden, waarbij de individuele omstandigheden eigen aan elke statushouder moeten worden geëvalueerd in het licht van de algemene situatie voor vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming in Griekenland.

Hierboven werd reeds geoordeeld dat, gelet op het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, dan ook noodzakelijk is dat hij actueel beschikt over middelen of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsvergunning - wat enige tijd kan duren - het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, sociale voorzieningen en huisvesting.

Hoger, onder punt 3.3.8., is reeds gewezen op verzoekers autonomie en zelfredzaamheid en op het feit dat verzoeker geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid. Daarnaast blijkt dat verzoeker in het verleden reeds beroep kon doen op vrienden en familie om financiële noden te lenigen. Verzoeker heeft een vriend in België die hem tijdens zijn verblijf in Griekenland steunde en hem geld opstuurde om de aanvraag van zijn Griekse reisdocument en zijn vliegticket naar België te betalen (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5; NPO, p. 6, 10). Een vriend van hem die in Turkije woont leende hem eerder geld om zijn reis naar Griekenland te betalen (NPO, p. 10). Voor de oorlog stuurden vrienden en familie in Gaza hem geld (NPO, p. 7, 8). Aangezien verzoeker in het verleden meerdere personen kon aanspreken om hem geld te lenen indien nodig, mag worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar Griekenland over de middelen kan beschikken die nodig zijn om tijdelijk in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien in afwachting van het in orde brengen van zijn administratieve situatie en het vinden van een job die hem in staat stelt zelf een inkomen te genereren, in acht genomen dat verzoeker een zelfredzame jongeman is die niet blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, zoals hoger aangehaald. Verzoeker verklaart weliswaar dat hij geen contact meer heeft met iemand in Griekenland en dat hij er niet veel mensen kende, doch uit zijn verklaringen blijkt dat hij in staat was om vlot nieuwe contacten te leggen en op die manier onder meer een onderkomen te vinden nadat hij het opvangkamp moest verlaten (NPO, p. 6-8). Verder mag worden aangenomen dat ook de vrienden die verzoeker in België gemaakt heeft sinds zijn aankomst hier hem van nut kunnen zijn in geval van een terugkeer naar Griekenland (NPO, p. 10). De omstandigheid dat verzoeker op heden niet langer over een netwerk en reëel vangnet in Griekenland zou beschikken, kan in de huidige stand van zaken niet volstaan om te besluiten dat verzoeker, een zelfredzame en autonome jongeman die geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, klaarblijkelijk in staat is nieuwe contacten te leggen en terecht kan bij vrienden en familieleden voor (financiële) steun, bij terugkeer naar Griekenland met een redelijke mate van waarschijnlijkheid in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, zoals geduid in de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Aldus dient te worden aangenomen dat verzoeker over voldoende middelen, een netwerk en/of andere ondersteuning beschikt die hem in staat kunnen stellen om, in geval van terugkeer naar Griekenland, de mogelijk lange periode voor de verlenging van zijn verblijfsvergunning te overbruggen en afdoende het hoofd te bieden aan de moeilijkheden bij terugkeer wat betreft toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting en gezondheidszorg in de periode nodig om de vereiste documenten daartoe te bekomen en zijn ADET te verlengen.

Waar verzoeker nog de vereiste benadrukt van het aanleveren van bewijs van een werkelijk en officieel geregistreerd verblijf in Griekenland om zijn AFM-nummer te actualiseren, alsook van werk of studies alvorens de AMKA wordt uitgereikt en geactiveerd, maakt hij niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland, en na het doorlopen van de procedure voor de verlenging van zijn ADET, geen werk en huisvesting zal kunnen vinden en hij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het verkrijgen en/of actualiseren respectievelijk activeren van een AFM en een AMKA. Er wordt hierbij aan herinnerd dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden dat hij dreigt terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften.

3.3.12. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de adjunct-commissaris, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, van oordeel is dat deze stukken niet van die aard zijn om de voormelde vaststellingen om te buigen.

3.3.13. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt of is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

3.3.14. Wat betreft verzoekers verwijzing in zijn aanvullende nota neergelegd op 9 december 2025 naar het schrijven van 19 november 2025 van tien maatschappelijke organisaties die de Belgische asielinstanties verzoeken de COI Focus "*Aide aux migrants*" van Cedoca van juli 2025 niet meer te gebruiken omdat deze misleidende en feitelijk onjuiste informatie bevat, wijst de Raad erop dat de verwerende partij zich *in casu* niet beroept op voormelde COI Focus. Deze COI Focus wordt door de Raad evenmin betrokken bij de beoordeling in onderhavig arrest, die voldoende steun vindt in de overige gehanteerde rapporten.

3.3.15. Waar verzoeker doorheen verzoekschrift en aanvullende nota's verwijst naar verschillende arresten en beschikkingen van de Raad, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

3.3.16. Verzoeker maakt, gelet op de gedane vaststellingen, niet *in concreto* aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij bij terugkeer naar Griekenland zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Griekenland, wegens de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin maakt hij aannemelijk dat er *in casu* sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing worden gedaan en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien.

3.3.17. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.18. Aangezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de adjunct-commissaris niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

3.3.19. Een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

3.3.20. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn relaas uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn advocaat en een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De adjunct-commissaris heeft verzoekers beschermingsverzoek op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.21. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in (oud) artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. WILLAERT